

195. ԹԱԶԻՐԸ ԽՈՒՄԱ ՅԱ ՊԻՐՈՒՄ

Մին շատ հարուստ մարթ միշտ կենդիւն ար անում, պիրոն մին օր պահում, էքլսի օրը պեց թողում: Մին իրփիվերի կենդիւն քինան մ արա կողտը, ասում.—Քանի տարե ես մենակ ըմ, ինչ օգեւ էտ մարթը մին մընե ընումավուր թաշիր ա իննմ, ասում ա.—Հինչ կինի, եք քեզ օգեմ, տանեմ մըեր տոն:

Թաշիրն էտ կնգանն օղում ա, տանում: Մին օր պահում ա, պաղրաստվում վըեր էքլսի օրը տոն քցի: Ըռավետը վըեր օղում ա գործի քինան, կենդիւն հրցընում ա, թա քըզետե հաց չի շինիմ, վըեր կյան օտես: Թաշիրը թա շինի կենդիւն շորվա յա իփնմ, նհետը հոնց նար քցում, վըեր թաշիրը սոված կյամ ա էրկու աման օտում, փորն օղում ա, սանշու տընում, ըսկըսում ցավիլը: Վըեր մին խիլլւ վայ-վայ ա անում, ասում սանշու վըմ ինգլալ, մընում ըմ, կենդիւն թա արխային կաց, տա սանշու չի, խուփու ցավ ա: Թաշիրը թա ա կենդիւն, հի՛նչ ըս կլիթ-կլիթ խոսում: Կենդիւն թա՝ շէ՛, վըեր շէ, էտ խուփու ցավ ա, շնտ ըզըզ-վըլական ըս:

Թաշիրը սաղ քշերը վայ-վայ ա անում, լոնան մոտե թնկաննում, քոնավ հնցընում: Կենդիւն էլ քինան մ հրըզվանեն հառհեն նոր իլան խոխան պիրոն, տիննմ թաշիրին վընըղըթերումը: Թաշիրը զնրթնանում ա, տընում կենդիւն շքոն իլած, եր ա

կըցընում, թա էս հի՞նչ պեն ա, կենգյը թա վա՛յ, քուռանամ ա՛ մարթ, դիդանցալ էլ չըմ, վըեր ըզադվալ ըս, քունավ ըմ հնցալ, տու վըել խոխան պերալ ըս, կըրացալ չըմ եր կենամ խուխենավն ինիմ։ Թաշիրը թա՛ լնվ, խայտառակ տըեռենքյ պըրծենքյ, խոխան տար հունց տըեղ թաղե, վըեր գյոնդնո շինի, թա չէ, սաղ քաղաքումը մին մաննը մղըր կըտեռնամ։ Կենգյը թա՛ լնվ, տանեմ հունց տըեղ թաղեմ, վըեր սաղանան էլ չի գլիդնու։ Ասում ա պրծնում, խոխան տանում տամ հըրվանեն, նոքյարներեն ծեն տամ, ասում հինչ տըեղավ քյիննաք, կասեքյ թաշիրը քշերես մին տղա յա պերնալ։

Մառանեն էլ հինչ տըեղավ քյիննաք ըն, սրան-նրան ասում ըն.—Պա ասել չը՞ք, թաշիրն էս քշեր մին տղա յա պերնալ։ Թաշիրը վըեր քյիննաք ա քաղաքը, հինչ տեղավ անց ա կենում, լոխ ասում ըն աշկըտ լոն, սաղ-սըլամաթ ըզըդվեցեր, տղա պերեր։ Թաշիրը մնամ ա շիշկյիված։ Մին քանի օր վըեր կենում ա, տրան լնվ հըմընչըցընում ըն։ Տըեսնում ա, վըեր խայտառակ ա տըեռնում, տոնը-տըեղը թողում ա, կլիխ յոր օնում, քյիննաք դարբերութուն։ Տասըհենգյ տարե վըեր դարբերութունում մնամ ա, հայրենիքին կարոտը քաշում ա։ Ասում ա դե խոխա պիրիլիս տարեն էլ մըննըրեներան քցնած կինին, շատըս քյիննացալ ա, մնացալ ա խըրեգյըս, քյիննաք տըեսնամ հայրենիքումըս հինչ կա, հինչ չի կա։

Եր ա կենում պագրաստվում, հոն իննում։ Վըեր տոն ա կյամ իրանց շենին տակը, տըեսնում ա էրկու վար անող մարթ հոննց հողեն սահմանեն հետե կռե ըն անում։ Մինն ասում ա իմ հողես սահմանն ըստեղավ ա, էն մինն էլ թա չէ, ըստեղավ ա։ Վըեր շատ դըլմըղալ ըն անում, էն մինն ասում ա.—Տնաշին, հնլնա թաշիրը խոխա պերած տարեն իմ հողես սահմանն ըստեղավ ա իլնալ, տու հինչ ը՞ս ասում։ Թաշիրն էտ խոսկը վըեր ըսկանում ա, ասում ա, պա՛հ, հնլնա էտ պենը մտըրեներան քցնալ չըն... տեղատ ետ ա տըեռնում, նորից քյիննաք դարբերութուն։

